

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 2270 (1896)

Εισηγητής ὁ δικηγόρος κ. ΑΛΕΞ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αίτησις ἀνακλήσεως ἀποφάσεων— ἀπαράδεικτος— ἀνάκλησις ἀποφάσεως μετ' ἐκτίμησιν μαρτυριῶν καὶ δόσιν ὄρκου— οὐκ ἐπιτρέπεται— ἀμφοτεροβαρῆς σύμβασις— ὑπαίτιος ἀθετήσεως συνθεθειμένων ὑπερήμερα πιστωτοῦ διὰ τὴν παραλαβὴν— εὐθὺν διαφέρων— δικαιώματα ὀφειλέτου— μεταπώλησις πρὸς τρίτους— ἐπιδιώξις διαφορᾶς.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας περὶ ἀνακλήσεως τῶν προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων αἰτίαςις ἀπορριπτέα ἐξελέγχεται ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, τὸ μὲν διότι ἡ τῶν ἀποφάσεων ἀνάκλησις δὲν εἶναι ἐνδίκον μέσον οὔτε ἀναγράφεται ὡς τοιοῦτον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Δικονομίᾳ οἱ δὲ διάδικοι στεροῦνται ἐπομένως τοῦ δικαιώματος νὰ ὑποβάλωσιν ἀντιρρήσεις αὐτοτελεῖς περὶ ἀνακλήσεως ἀποφάσεων (ὄρα Ἄρ Παγού Εἰσηγ. Μανδραπήλιας 209 (94) Θέμ. Ἄγγελ. τόμ. 5 σελ. 435, — 68 (96) 5 σελ. 242 116 (92) 3 σελ. 423) τὸ δὲ διότι μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου δὲν δύναται τὸ Δικαστήριον ἀναθεωροῦν τὴν διαφορὰν ἢ ἀνακαλέσῃ τὴν περὶ ὄρκου ἀπόφασίν του καὶ ἐκτιμῶν ἐκ νέου τὰς προσκομισθείσας ἀποδείξεις, ἀποφανθῆ ἄλλως καὶ καταστρεψῇ τὸ διὰ τοῦ ὄρκου παραχθὲν ἀμάχητον τεκμήριον *juris et de jure* (Πολ. Δ. ἄρ. 273 Ἄρ. Πάγ. 399 (84) Θέμ. Μανταφ. σελ. 397, Ἐφετ. Ἄθην. 1465 (90) Θέμ. Ἄγγελ. Α. σελ. 555— 872 (95) ΣΤ' σελ. 614), δὲν ἔχει δὲ ἀξίαν τὸ ὅτι πρόκειται περὶ συμπληρωτικοῦ ὄρκου διότι ἡ τοῦ ἄρθρ. 357 Πολ. Δικ. διάταξις εἶναι γενικὴ, (ἄρχουσα γνώμη ὄρα *Case* Πολ. Δικ. ζήτημα 521 τόμ. 1 σελ. 610 — Οἰκονομίδου Πολ. § 201 σελ. 669, σημ. 4, 5, ἐκδ. Ε' Ἐφετ. Ἀθηνῶν. 1995 (91) Θέμ. Ἄγγελ. 3 σελ. 107 — 2325 (94) 6 σελ. 39 — 2768 (94) 6 σελ. 137 — 3063 (94) 6 σελ. 213 Ἄρ. Πάγ. 42 (96) Ζ' σελ. 230), τοσοῦτον ἄλλως καθόσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδένα νόμιμον λόγον εὐρίσκει τὸ Δικαστήριον πρὸς ἀνάκλησιν τῶν προεκδοθεισῶν ἀποφάσεών του, ἐφ' ὧν τὰς σκέψεις καὶ αὐθις ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπαίτιος τῆς τῶν συνθεθειμένων ἀθετήσεως ὑποχρεοῦται ἢ ἀντικαταστήσῃ πᾶσαν ζημίαν ἢ ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων ὑπέστη πιστεύσας συντετελεσμένην τὴν σύμβασιν καὶ ὑποχρεοῦται εἰς πᾶν τὸ διαφέρον αὐτοῦ (πρβλ. καὶ *windscheid* Ἐνοχ. τόμ. II § 307 σημ. 4, α' καὶ 5 § 280, 1 § 346 ἐδαφ. 2, 3, τῆς 7ης ἐκδόσεως) Ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται πρὸς πληρωμὴν οὐ μόνον τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς συμφωνηθείσης τιμῆς τοῦ

βάμβακος καὶ τῆς πωληθείσης εἰς τὸν Κ. Π., ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τῆς ἀξίας τῶν μὴ παραληφθέντων 9 σάκκων ὑπὸ τοῦ Κ. Π. οἵτινες κατίστησαν ἄχρηστοι ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης μὴ παραλαβούσης αὐτοῦ κατὰ τὴν τεταγμένην διορίαν, ὃ δὲ ἐνάγων δὲν εὐθύνετο πλειότερον νὰ διαφυλάξῃ αὐτοὺς μετὰ τὴν ρητὴν μάλιστα πρόσκλησιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐναγομένην ὅπως παραλάβῃ αὐτοὺς (ὄρα ἐπιδοτήρ. δικ. κλητῆρος Ἄθ. Ἄθ.), ἀλλ' ἠδύνατο καὶ νὰ τοὺς ἐκθέσῃ μάλιστα κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῶν νόμων (vel effundere vinum Νομ. 1 § 3 (18, 6) Πανδ. δεκτῶν de periculo et com. rei venditas καὶ Βασιλ. Νομ. 3, 5 (53, 7) *windscheid* αὐτόθι § 346 ἐδαφ. 2, 3) πωλήσας δὲ τινὰς, τοὺς πλειότερους αὐτῶν τῷ Κ. Π. ἐξελέξατο τὸν ἥττονα ἐπιβλαβῆ τῷ ὑπερήμερῳ πιστωτῇ τρόπον, καὶ αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτίαςις τῆς ἐναγομένης ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμοι (*).

Ἄριθ. 352 (1897)

Εισηγητής ὁ πρωτοδικὴς κ. Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄγωγή περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ δανειστοῦ ἐκ δόλου συμβιβασθέντος μετὰ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου καὶ μεταίωσαντος τὴν κατάσχεσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον Πολ. Δικ. ἄρθρ. 908 κατάσχεσις μεσεγγυημένων κινητῶν πραγμάτων εἶναι ἀπαράδεικτος, οἱ δὲ μετέπειτα ἐμφανιζόμενοι δανεισταί, ἂν δὲν ὑπάρχωσι πλέον κινητὰ πράγματα μηκέτι μεσεγγυηθέντα τότε ἀναγγέλλουσιν ἑαυτοὺς ἵνα ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ἢ ὑπὸ δίκην ἀγωγή μὴ νόμιμος οὕσα ἀπορριπτέα τυγχάνει, καθόσον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς δὲν προκύπτει ὡς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἂν ὁ κοινὸς ὀφειλέτης Γ* Χ* δὲν εἶχε ἄλλην περιουσίαν κινητὴν ὅτε καὶ μόνον ἐπιτρέπετο ἡ ἀναγγελία, ἐπομένως τοῦ οὐσιώδους τούτου στοιχείου ἐλλείποντος ἐκ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς ἀπορριπτέα αὕτη τυγχάνει ἄλλως καὶ κατὰ τὸν Νόμον 39 § 1 καὶ Νόμον 23 Πανδ. 9, 2, ἵνα χωρῆσῃ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή ἔνεκεν ἀδίκου πράξεως πρέπει ἵνα ἐπέλθῃ ὄντως ζημία, ἡ δὲ αἰτία τῆς ζημίας νὰ ἦ αὐτὴ ἡ ἀδίκος πράξις, ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεμίαν ζημίαν ἐπῆλθε τῷ ἐνάγοντι ἐκ τῆς μεταίωσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ συνεπεία συμβιβασμοῦ ἐπαλθόντος μεταξὺ τοῦ ἐναγομένου ὡς ἐπισπεύδοντος δα-

(*) Ἡ ἀπόφασις αὕτη προὶν μελέτης εὐρείας εὐλόγιδος ἐπιστήμονος ἐπεκυρώθη διὰ τῆς Ἐφετ. Πατρῶν 83 (97) ἢν ὄρα ἐν σελ. 8 προηγ. φύλ. 17 18. Διὰ τὴν ἀκριβῆ δὲ λύσιν τῶν ἐαυτῇ ζητημάτων καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑποθέσεως περὶ ἧς ἀπεφάνθη, ἐκρίναμεν ταύτην ἀξίαν δημοσιεύσεως.

νειστοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἀπαίτη-
σιν καὶ δὴ ἐξησφαλισμένην δι' ὑποθήκης ὡς βε-
βαιῶται ἐκ τῶν προσαγομένων καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ
ἀναφερομένων ὑπ' ἀριθ. 3281 (91) καὶ ὑπ' ἀριθ.
7030 (93) δανειστικῶν συμβολαίων τοῦ Συμβο-
λαιογράφου Αἰγίου Δ* Δ*.

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ

I. Ἐνεργηθείσης ἀκύρου κατὰ τοῦ
ὀφειλέτου φυλακίσεως, ἡ μετέπειτα γε-
νομένη κατ' αὐτοῦ ἐπίσχεσις παρ' ἄλλου
δανειστοῦ εἶναι καὶ αὕτη ἄκυρος :

II. Ὅταν ἡ ἐπίσχεσις γείνη παρ' αὐ-
τοῦ τούτου τοῦ τὴν φυλάκισιν ἐνεργή-
σαντος δανειστοῦ δυνάμει ἐτέρας ἀπο-
φάσεως, ἡ ἐπίσχεσις αὕτη εἶναι ἄκυ-
ρος, ἀκύρου οὕτως τῆς φυλακίσεως :

Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 1016 τῆς Πολ.
Δικ. ἔχει ὡς ἐξῆς : Ἄ ἄκυρότης τῆς φυλακίσεως
δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς περὶ ἐπίσχεσεως
αἰτήσεως.

Ἐπίσης καὶ ἡ ἀκυρότης τῆς αἰτήσεως ταύ-
της δὲν συνεπάγεται ποτὲ τὴν ἀκυρότητα ἄλ-
λης περὶ ἐπίσχεσεως αἰτήσεως.

Τὸ ἄρθρ. 796 τῆς Γαλ. Πολ. Δικ. ἐξ οὗ ἐλή-
φθη τὸ ἡμέτερον ἔχει ἄ ἄκυρότης τῆς φυλα-
κίσεως δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ ἂν ἀπαγγελθῇ
δὲν συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῶν ἐπίσχεσεων.

Ἐκ τούτων ἐπιτεταί ὅτι ἡ ἀποφατικὴ λύσις τοῦ
πρώτου ζητήματος εἶναι εὐχερῆς ἀπέναντι τῆς
ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1016, ὁ λόγος δὲ
εἶναι, ὅτι τὰ συμφέροντα τοῦ ἐπισχόντος ἐτέρου
δανειστοῦ εἶναι ἐντελῶς διακεκριμμένα τῶν τοῦ
πρώτου καὶ ἐπομένως τὰ σφάλματα ἐκείνου δὲν
δύνανται νὰ βλάψωσιν τοῦτον, (ὅρα Carré Πολ.
Δικ. τόμ. 6 ζήτ. 2717 σελ. 497. Οἰκονομίδου
Πολ. Δικ. ἐκδ. Ε' Ν. 283 σελ. 961 σημ. 5)

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ὅμως ζήτημα ὑπάρχει
ἀμφισβήτησις. Ἐπικρατούσα δὲ γνώμη εἶναι ἡ
καταφατικῶς λύουσα αὐτό, ἣν ἐδέχθη ἀπόφ.
Ἐφετ. colmar τῆς 31 Αὐγούστου 1810 ὅρα ἐν
Συλλογῇ Sirey τόμ. 41 σελ. 78 καὶ Ἐφην. Δικ.
τόμ. 8 σελ. 479. Ἐπίσης coffiniers ἐν Ἐφην. Δικ.
τόμ. II σελ. 360, 361, καὶ Sillex ἐν τῇ Συλλογῇ
τοῦ 1811.

Ἐν τούτοις ὁ coffinier λέγει ὅτι κατὰ τῆς γνώ-
μης ταύτης δύναται νὰ ἀντιταχθῇ ὅτι τὸ ἄρθρ.
796 δὲν ποιεῖται οὐδεμίαν διάκρισιν μεταξύ δα-
νειστοῦ ἐνεργήσαντος φυλάκισιν καὶ ἐπισχόντος,
οὐχ ἦττον ὅμως αἱ αἰτιολογίαι τῆς ρηθείσης ἀπο-
φάσεως εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυραὶ πρὸς παραδοχὴν τῆς
καταφατικῆς λύσεως. Τὸ Ἐφετεῖον σκέπτεται
ὡς ἐξῆς :

Ἄ Ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ.
796 εἶχεν ὑπ' ὄψει τὰς παρ' ἄλλου δανειστοῦ ἐκ-
τός τοῦ τὴν φυλάκισιν ἐνεργήσαντος ἐπίσχεσις,
καθόσον δὲν ἠθέλησεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ
καταστήσῃ θῦμα τὸν ἐπισχόντα δανειστὴν τῆς
κατὰ τοῦ πρώτου ἀπαγγελθείσης ἀκυρότητος τῆς
φυλακίσεως, φυλακίσεως μὴ γενομένης παρ' αὐ-
τοῦ, οὐδαμῶς ὅμως εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ τὰς παρ'
αὐτοῦ τοῦ τὴν φυλάκισιν ἐπιχειρήσαντος δανει-
στοῦ ἐνεργηθησομένης ἐπίσχεσις, διότι ἄλλως θὰ
ἐπῆρχετο τὸ ἄτοπον, ἵνα τῆς φυλακίσεως οὕσης
ἀκύρου τῆς δὲ ἐπίσχεσεως ἐγκυροῦ, ἐκ τοῦ ἰδίου
σφάλματος ὁ δανειστὴς περιποιῇ ἐαυτῷ ὠφέ-
λειαν ἄλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τούτου ἐὰν ὁ νομο-
θέτης εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν περίπτωσιν ταύτην
τότε ὁ δανειστὴς θὰ ἠδύνατο ἀτιμωρητεῖ νὰ ἐπι-
χειρῇ τὴν σύλληψιν τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατὰ τρό-
πον κακοήθη παραβαίνων τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου
διαγεγραμμένας διατυπώσεις, ἐπιφυλασσόμενος
μόνον ὅπως ἐν μέλλοντι ἐπιχειρήσῃ μίαν ἐπίσχε-
σιν δυνάμενην νὰ καλύψῃ τὰς παρανομίας του.

Τὴν γνώμην ταύτην δέχεται καὶ ὁ διάσημος
δικονομολόγος Carré, αὐτόθι, προσθετῶν τὰ ἐξῆς :

« Μετὰ τὰς αἰτιολογίας ταύτας τῆς ἀποφά-
σεως, φρονοῦμεν ὅτι καταφατικῶς δεόν νὰ λυθῇ
τὸ ζήτημα διότι τῷ ὄντι δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λό-
γος ὅπως καταστῇ ἐγκυρος ἡ παρὰ τοῦ τὴν φυλά-
κισιν ἐνεργήσαντος δανειστοῦ ἐπίσχεσις : προκει-
μένου ὅμως περὶ ἐτέρου δανειστοῦ ἄλλως ἔχει τὸ
πρᾶγμα καθόσον θὰ ἐπῆρχετο παραβλασις τῆς
γενικῆς ἀρχῆς καθ' ἣν ἡ ἀκυρότης δὲν δύναται
νὰ ἀντιταχθῇ εἰμὴ ὡς πρὸς μόνον τὸν δημιουργὸν
αὐτῆς οὐχὶ ὅμως καὶ πρὸς τρίτους, ἐκτός ἐὰν οὗ-
τοι ἔχωσι μετ' αὐτοῦ κοινὸν καὶ ἀδιαίρετον συμ-
φέρον. Ἐπομένως τὸ συμφέρον τοῦ τρίτου εἶναι
ἀπολύτως διακεκριμμένον τοῦ τοῦ πρώτου δανει-
στοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ σφάλματα ἐκείνου
δὲν δύναται νὰ παραβλάψωσιν αὐτόν.

Κατὰ τῆς γνώμης ταύτης ἐκνήρυχθη ὁ Berliat
Salat Pris (Πολ. Δικ. τόμ. II σελ. 785 σημ. 52,
708, σημ. 37, 598 σελ. 47) δεχόμενος τὴν ἀπο-
φατικὴν λύσιν καὶ προασπιζόμενος ἀπέναντι
τοῦ γράμματος τοῦ νόμου (ἄρθρ. 796) ὅπερ φέρον
ὅτι ἡ ἀκυρότης τῆς φυλακίσεως δὲν ἐπιφέρει τὴν
ἀκυρότητα τῆς ἐπίσχεσεως οὐδεμίαν ποιεῖται διά-
κρισιν ἐπίσχεσεως γενομένης παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἢ
παρ' ἐτέρου δανειστοῦ.

Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Carré A. Chauveau καίτοι συν-
ομολογεῖ ὅτι ἡ ἐναντία αὕτη γνώμη εἶναι συμφω-
νοτέρα πρὸς τὸ αὐστηρὸν γράμμα τοῦ νόμου, οὐχ
ἦττον ἀσπάζεται τὴν ἄρχουσαν γνώμην υἱοθετη-
θεῖσαν καὶ παρὰ τῶν Pigeau τόμ. II σ. 481—ὅστις
καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1351 Γαλ. Ἀστ. Κώδ. ἀρτεται
ἐπιχείρημα — Favard de Langlade τόμ. I σελ. 690
Dalloz τόμ. 3 σελ. 810, Thomine Des τόμ. II σελ.